

Казка про Незника

Юлія Смаль

Жили собі братик і сестричка. Жили гарно і дружно в хатині невеличкій. Хоч хатинка була маленька, але діти і мама прибирали її чистенько. Діти у мами були слухняні-слухняні і дуже чемні.

Одного разу сестричка, братик і їхній друг, песик Бровко пішли до лісу по ягоди. Зайшли до лісу, а там суниці, чорниці, малинка, ожинка.

Збирають вони ягоди, збирають, трішки балакають, веселі пісеньки співають. Аж раптом:

– Хник-хник!

– Ти хто?

– Я хлопчик Зник.

– Ой, Зник, а куди ж ти зник?

– Я не спеціально, хник-хник. Я став невидимий!

– Знику, знику, не гуди, не вий. Як тобі допомогти?

– Треба злого лісовика перемогти!

– А як?

– А так! Назбирати до заходу сонця суниць, чорниць, малини і ожини більше, ніж він.

– От такої, нас двоє, а він один!

– Вас-то двоє, а він швидкий, хитрий і лютий...

– То, як кажеш, його гукнути?

– Тричі прокувікати, двічі прокукурікати.

– Кувік, кувік, кувіку, кукуріку-кукуріку!

Виліз з хащ лісовик, злий-презлий, страшний-престрашний!

– Хто тут шумить-біжить, мені спати заважає?

– Це ми тебе до бою за Зника викликаємо!

– Покажіться-но мені, такі сміливі, щоб я знав, кого перетворю на сорок галасливих!

– Це ми будемо з тобою змагатися, суниці-малину збирати – Зника у тебе забирати!

– Охохо! Ти ба! Ну давайте. Хе-хе, раніше від мене й починайте.

Збирають братик з сестричкою ягоди, збирають, а ті ягоди з їхніх кошичків зникають. Лісовик лежить собі, в вус не дує, тільки знай собі чаклує. У лісовика ягід все більше і більше, а захід сонця все ближче і ближче.

– Треба нам швиденько думати-гадати, як же лісовика-шахрая подолати?

– Я вам допоможу, – мовив Бровко. Як підбіг до лісовика, як гавкнув на нього, той і перелякався, аж гикавка напала. Гикає лісовик, гикає, ніяк не може чарівних слів вимовити – чари повернути.

Вхопив Бровко кошик з ягодами і відніс дітям. Вони ще трохи назбирали, та ось і

захід сонця.

- Ой-ой-ой! - Заплакав лісовик. - Як же я тепер без Зника, я ж так до нього звик! Хто мені хату замете, їсти зварить, на ніч похникає?

- Як же тобі не соромно?! Хіба можна маленьких ображати? Будеш тепер жити один, а Зника ми заберемо з собою у дім.

- Та, який же він тепер Зник? - знову за своє лісовик. - Хник, хник, гик, гик! Ви ж мене перемогли! Чари зняли. Тепер він Незник, хник-хник!

- Ну, то й добре. Ходімо додому.

Тільки діти зібралися йти, як лісовик гукнув.

- Та ж зачекайте, які ви швидкі! Раз ви вже сміливці такі, що зняли чари зі зника, дружні, працьовиті і невтомні, то я допоможу вам швидше потрапити додому. А ще цей кошик з ягодами подарую, хоч за ним і не раз пошкодую. Бувайте.

А ввечері смачними лісовими ягодами ласували братик, сестричка, тато, мама, Бровко і хлопчик Незник, невеличкий.